

1. november 2007

Generalkonsulatet i Minneapolis

Verden forandrer seg; det er rimelig at Utenriksdepartementet fra tid til annen vurderer prioritene i vår utenriksrepresentasjon. Det virker også rimelig at behov for nye ambassader og generalkonsulater holdes opp mot avviklingen av eksisterende; utenriktjenesten kan ikke være en vekstnæring uten økonomiske begrensninger. Nedleggelse ledsages alltid av beklagelser og motstand, noen ganger også av affektert fornærmelse. De heftige protestene mot nedleggelsen av generalkonsulatet i Minneapolis kan vi avskrive som en forbigående episode, et mindre offer for tidens forandring.

Ja, vi kan gjøre det, men er det klokt?

Minneapolis er kjerneområdet for det norskættede Amerikas bevissthet om gamlelandet. Kanskje er bevisstheten om utvandrerne og deres etterkommere i fjerde og femte generasjon ikke så sterk i Norge. Men omvendt er det annerledes. Og den interessen favner vidt, - fra historie, språk og kultur til dagens politikk. I Kongressen har norskættede sitt nettverk, *caucus*, blant andre "nasjonaliteters". Sikkert har generalkonsulaten i Minneapolis beskjeden adgang til disse, men hva med betjeningen av de ennå unge men fremtidige norgesvenner og kongressmedlemmer? Det er svært vemodig om vi offisielt skal overse utvandringshistorien og de etter hvert svakere slektsbånd. Men det er verre, ja en dumhet i forhold til våre nasjonale interesser, å inndra pantet for gjensidigheten i "forbindelsen mellom Norge i øst og Norge i vest" (slik det het i Den norske Amerikalinje's motto).

Men så var det de begrensede ressursene. Som enhver planlegger vet, er det for billig å komme med fordringer om utgifter hvis man ikke samtidig vil ta stilling til hva som må vike. Et forslag kunne da være å dempe innsatsen i et eller flere av de fjernere initiativene i bistand og fredsdiplomati. Men da kommer vi til underligheten i vår utenrikspolitikk. Vi fører ikke én utenrikspolitikk, men to: En for norske interesser, en annen for andres folks interesser. Disse er budsjettmessig atskilt. Den første har

strengt budsjettbegrensninger, den andre har garantert vekst som følger nasjonalproduktet. Ettersom våre gode slektninger i Midtvesten klarer seg uten bistand og fredsmegling, har generalkonsulatet i Minneapolis ingen utsikter. Beklagelig nok. *ƒ*